Akbaba

000162

— Ulan bırak şu radyo havalarını... Dinlenecek bir şey çal!...

2 APARTMAN DAİRESİ

Ayrıca

35.000 LİRALIK

Çeşitli Para İkramiyeleri

Her (150) Liraya bir kur'a

Bu zengin keşide size şans getirebilir.

EMNİYET SANDIĞI

17160

Puro Sabun Fabrikasının en son imalâtından

Kremli

PURO

TUVALET SABUNU

181

1 LİRA

faal

Kremli Puro sizi

DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

NECİPBEY

Yağlı - Yağsız

Kremleri

Cildinize güzellik ve beyazlık veren vitamin hassasını haizdir.

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

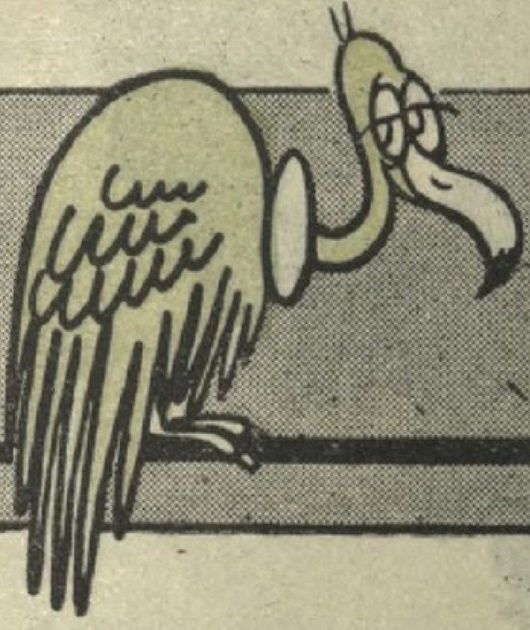
15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

000163

SAYI : 88 — CİLT : 4 — 19 KASIM 1953 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba
siyasi mizah gazetesi

Telâş!

Muhalefet basını telâşta. Hem de tuhaf, çok tuhaf bir telâşta!.. Gazeteyi açıyorum, ünlü bir imza, iktidara yalvarıyor:

— Ne yapıyorsunuz baylar?. Bir köylüdür tutturmuşsunuz. Ziraat Bankasının bütün kasaları neredeyse tarlalara akıtılacak... Köylüye tohum, köylüye traktör, köylüye kredi, köylüye ev!.. Peki, ya şehirli?. Ya memur?.. Ya emekli?..

Bu gidişle, siz, vallâhi, billâhi 954 seçimlerini kaybedeceksiniz baylar!..

Ertesi gün, bir başka C. H. P. yazarı dövünüyor:

— Cehalete yem serpmekle büyük kalabalık avlanmaz. Bir vakitsiz yağmur, bir don, bir kuraklık, iktidar ağacının bütün meyvalarını, dalında çürütmeğe, dalında yakmağa, dalında kavurmağa yeter!..

Siz, bütün çalışmalarınızı şehirler dışına yönelttikçe... Siz, azınlığı, aydınlar azınlığını ihmal ettikçe, elinizdeki iktidarı tehlikeye sokuyorsunuz.

Bu gidişle, vallâhi, billâhi 954 seçimlerini kaybedeceksiniz baylar!..

Bir C. H. P. kongresinde nutuklar çekiliyor:

— Aman dikkat!.. İktidar tehlikede!..

Bir C. H. P. mitinginde çığlıklar yükseliyor:

— Aman dikkat!.. Vatandaş iktidardan yüz çeviriyor!..

Sanırsınız ki, muhalefetin bir tek arzusu, bir tek emeli, bir tek dileği var: Demokrat Parti iktidardan düşmesin!..

Hani, aksırmasın, öksürmesin diye turfanda meyva gibi pamuklar içinde büyütülen nazlı çocuklar vardır, işte, sayın muhalefet erkânı, neredeyse Adnan Menderes'i, Şemsettin Günaltay'ın cübbesine Nihad Erim'in şalına sarıp sarmalayacaklar!..

A sayın baylar, a muhterem muhalifler, a anlı şanlı politika kurtları, iktidar yanlış yolda ise, iktidar vatandaş gözünden düşüyorsa, iktidar 954 seçimlerini kaybedecekse, daha ne istersiniz?..

Yoksa, politikanın koltuk değnekleriyle yürüyebilen sizler, siz siyaset emeklileri, yaşınızın icabı, artık «adem-i iktidar» a iyice mi alıştınız?..

AKBABA

«Biz bize benzeriz!»

000164

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

36 ıncı FASIL

(Karagözle Hacivat, ücretlerini Radyo idaresinden aldıktan sonra Karpiç Babanın ölümünü ta'ziyeye giderler. Karpiç Baba, her ikisinin Ankaradan İstanbula dönünceye kadar kendi hesabına lokantadan yiyip içmesini ve Ankara Palas'ta yatmasını vasiyet ettiği için, yemeklerini yiyip Ankara Palas'taki odalarına gidip yatarlar. Sabahleyin Karagöz arka arkaya çalan telefon sesiyle uyanır.)

Karagöz — (Gözlerini yarı açıp doğrularak) Bu çalar saati de başımın ucuna kim koydu? Hacivat, bu senin muzipliğin olacak?

Hacivat — (Gözlerini uğuşturarak) Aman Karagözüm, tatlı bir rüya görüyordum, beni uyandırdın!

Karagöz — Rüya gördüğünü ne bileyim, söylesen uyandırmazdım!

Hacivat — Rüya görürken nasıl konuşurum? Rüya bozulur!

Karagöz — Ben kaç defa, rüya görürken uyanır, sağa sola döner karıyla konuşur, sonra yine dalar, bıraktığım yerden tekrar görmeğe başlarım!

Hacivat — Gazetelerdeki roman tefrikası gibi ne biçim rüya bu?

Karagöz — Okumuş adam rüyası böyle olur. Ne görüyordun, söyle bakayım?

Hacivat — Hayırdır inşallah, de de söyleyim!

Karagöz — Demem!

Hacivat — Neye demiyorsun, âdettir, birisi rüyasını anlatırken hayırdır inşallah derler.

Karagöz — İçinde aleyhime bir şey olmadığını anlamadan demem! Anlat, eğer yoksa, derim!

Hacivat — Seninle bir geniş yolda yürüyoruz!

Karagöz — Ulan rüyada da mı beraberiz? Bari, orada peşimi bırak!

Hacivat — Sen, benden bir iki adım ilerde gidiyorsun, ben senin arkandayım!

Karagöz — Neye öyle dümen suyumdan geliyorsun? Mutlaka bir domuzluğun olacak?

Hacivat — Dinle! Yürürken eğilip bakıyorum, ayağımın ucunda bir lira!

— Ağlamışsın, hayrola?..
— Sorma... Bir C. H. P. kongresindeyim!..

Karagöz — Ver lirayı Hacivat, düşürmüş olacağım!

Hacivat — Dinle, rüya bu! Bir iki adım sonra bakıyorum, bu sefer bir iki buçuk lira! Biraz sonra beş lira!

Karagöz — Gittikçe artıyor ha?

Hacivat — Artıyor!

Karagöz — Tabii, sen bana çaktırmadan cebe atıyorsun, ben enayi gibi önde gidiyorum, değil mi?

Hacivat — (Kıs kıs gülerek) Çaktırmıyorum, sen önde gidiyorsun!

Karagöz — Bir de bu rüyaya bana: Hayırdır inşallah dedirtecektin ha?..

Hacivat — Sonra taksim geçecektik, Karagöz, dinle! Biraz sonra on lira, biraz sonra elli lira, biraz sonra yüz lira.

Karagöz — Orada dur! Ondan fazlasını görsen, ne sen tanırsın, ne de ben!

Hacivat — Gördüm, gördüm! Üç tane sıfırıyle bin lira! İşte tam eğilip alacakken, o sırada beni uyandırdın!

Karagöz — Hacivat, bilirsin ki, ben biraz rüya tâbirinden anlarım!

Hacivat — Ben de onun için sana anlatıyorum ya! Hayırdır inşallah de!

Karagöz — Bunun hayıra yorulacak tarafı yok! Mânası meydanda: Aç tavuk kendini arpa ambarında sanır derler, bu da o! Günden güne züğürtleye züğürtleye sokakta dilenecek hale geleceksin!

Hacivat — Ağzını hayıra aç! Bilâkis, gittikçe para kazanıp zenginleşeceğim! Hattâ şimdiden bu yolu tuttuk bile! (Telefon tekrar çalar.)

Karagöz — Kuzum, bu saat, her on dakikada bir mi çalıyor? Ne zırıltı şey böyle!

Hacivat — O çalar saat değil, telefon! Kibar hayatına alışamıyacaksın vesselâm! Aç da (Alo!) de!

Karagöz — Kime deyim?

Hacivat — Seni birisi çağırıyor ya, ona!

Karagöz — Ya (Elo) değil (Memo) ise?

Hacivat — (Alo) demek, telefon dilince (kimdir o?) demektir. Ver şu telefonu bana! Kibarlığa alışamıyacaksın bir türlü! (Telefonu alır) Alo... Alo... Ben Hacivat! Bonjur!.. Hayır kahvaltımızı yapmadık! Yıkanıp kahvaltımızı yapalım da, hay, hay! Yarım saat kadar... bekleriz!

Karagöz — Ulan Hacivat, kahvaltımızı mutfağa gidip biz mi yapacağız? Artık otelde itibarımız kalmadı mı?

Hacivat — Aman Karagözüm, hiç kibarlıktan anlamıyorsun? Kahvaltı yapmak kibar tâbiridir. Kahvaltı etmedik, demek!

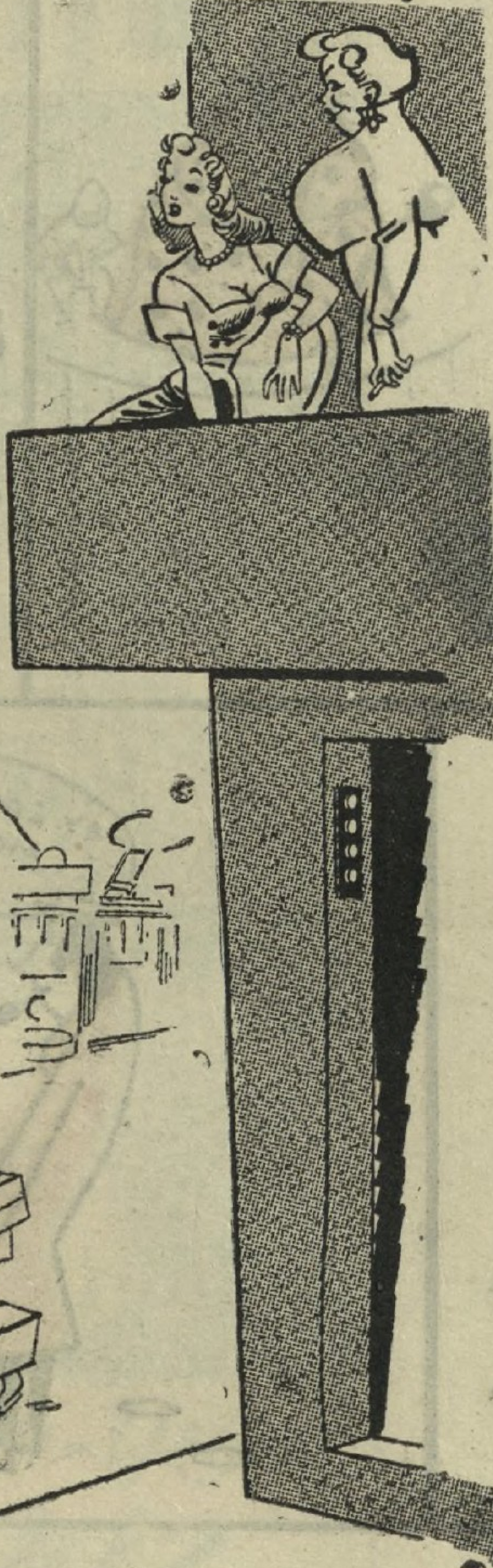
Karagöz — Peki, sonra da hamama mı gidiyoruz?

Hacivat — Ne hamamı?

Karagöz — Yıkanacağız, dedin?

Hacivat — Yüzümüzü gözümüzü yıkamadık yani!

Karagöz — Vay kart züppe vay, seninle ben arkadaşlık edemiyeceğim! Maazallah bir mebus oldun mu, kimbilir daha ne haltlar edeceksin?..

— Oooo... Ayşe hanım kocası ile barışmış!..

Hacivat — Hele bir mebus olalım da göreceksin, ben seni nasıl forme ederim?

Karagöz — Ne edersin?

Hacivat — Forme, ederim!

Karagöz — Şirazesi bozuk herif, sen kim oluyorsun da beni forma ediyorsun?

Hacivat — Forme ederim, yani kibarların hayatına uydururum, demek!

Karagöz — Böyle konuşacaksan benimle selâmı sabahı kes, senden büsbütün soğuyorum!

Hacivat — Karagözüm, Halk Partisine gireceğiz, geri kafalılığı bırak, devrimci ol!

Karagöz — Daha ne kadar olalım, devirmediğimiz çam kalmadı!

Hacivat — Öyle devrimci değil, Halk Partisi gibi inkılâpçı ol!.

Karagöz — Halk Partisı devrimci mi?

Hacivat — Tabiî, ne zannettin ya!

Karagöz — Sahi, 1950 de paldır küldür devrilmişti, unuttum!

Hacivat — Sen partinin altı okunu biliyor musun?

Karagöz — Hayır, gençliğimde biraz cirit atardım, kemankeşlikten anlamam!

Hacivat — Öyle ok değil, altı siyasî akide! Partiye gider gitmez, bize bunları beğenip beğenmediğimizi soracaklar. Ne diyeceksin?

Karagöz — Bence, Hacı Bekirin lâtilokumunun üstüne yoktur, derim!

Hacivat — Eyvah, bizi kapı dışarı edecekler! Öyle demiyeceksin, altı oka taraftarım, bütün varlığımla da onları müdafaa edeceğim, diyeceksin!

Karagöz — Yoo, şakacıktan da olsa, ben öyle harbe, darbe gelemem! Elâlemin ne okuna karışırım, ne yayına!

Hacivat — Sana partinin altı okunu öğreteyim. Bunlar Parti (âmentü) südür. Bilemedin mi, ne kadar andiçsen inanmazlar, içi bozuk sayarlar.

Karagöz — Ben zaten andiçmem!

Hacivat — Neye?

Karagöz — Biliyorsun ya, geçen sefer içkiyi bir karıştırdık. İkimiz de kendimizi yatakta sızmış bulduk!

ALÂMET

İran seyahati dönüşünde, Doğan Nadi anlatıyordu:

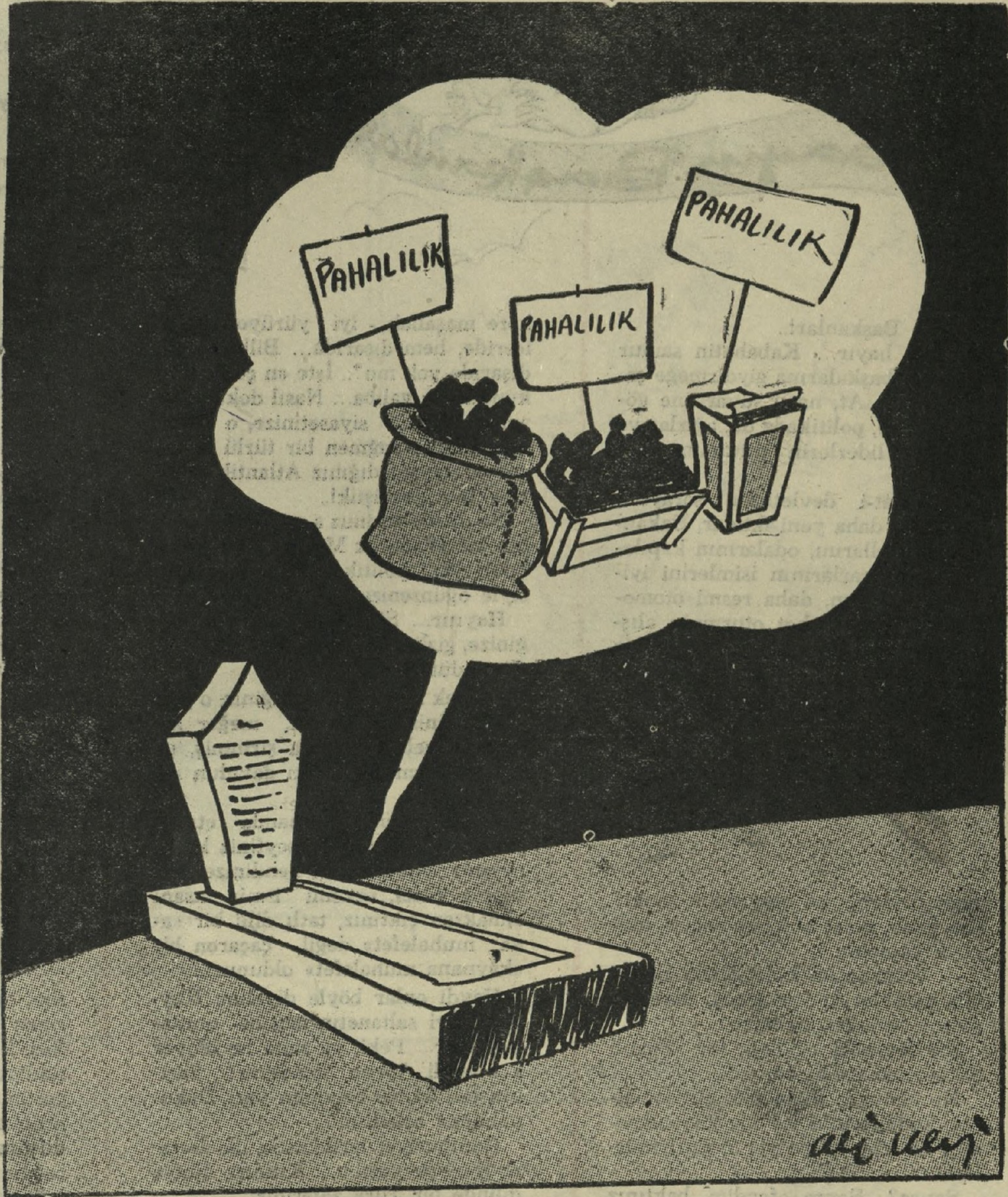
— Bugünkü İran'da iki türlü insan var: Dünyayı pembe görenler, dünyayı kara görenler:

— Nerden anladın? diye sordular.

— Besbelli a birader... Bir kısmı İngilizce öğreniyor, bir kısmı Rusça...

000166

MEZAR FİYATLARI UCUZLADI (Gazeteler)

Sabreden derviş...

Hacivat — Andiçmek, içki değil!

Karagöz — Nedir öyleyse!

Hacivat — Yemin etmenin particesi!

Karagöz — Ulan, sana kaç defa doğru konuş diyorum, tilki herif! Mebus olmadan partili ağzı kullanma! Sen, yalanı su gibi içersin, ama, ben dünya bir araya gelse, andiçmem! Şu altı oku öğret bakayım!

Hacivat — İyi dinle: Okun bir tanesi devrimcilik!

Karagöz — Onu biliyorum!

Hacivat — Bir tanesi de cumhuriyetçilik. Etti iki! Bir tanesi de laiklik. Etti üç! Bir tanesi de milliyetçilik. Etti, dört!

Karagöz — Ulan Hacivat, o tehlikeli. Gel onu kabul etmiyelim!

Hacivat — Neye?

Karagöz — Hani, bir ara milliyetçileri Divanıharbe vermişlerdi de tabutluğa mı tıkmışlardı, neydi? Başımıza bir iş gelmesin!

Hacivat — O geçti, şimdi tehlike yok! Bir tanesi de halkçılık. Etti beş. Bir tanesi... Bir tanesi... Altıncısını unutmuşum!

Karagöz — Onu da attık, deyiveririz!

Hacivat — Olmaz!

Karagöz — Neye olmasın, ok dediğin atmak için taşınır! Hacivat, sen bütün bunları biliyordun da, neye mebus olamadın? Yoksa müfsitliğini bildikleri için mi istemediler?

Hacivat — Yolunda yürümedim!

Karagöz — Şimdi yolunda mı yürüyoruz!

Hacivat — Yolundayız elbet!

Karagöz — Bana bak, rüyadaki gibi beni önde yürütür, arkadan nimetleri sen toplarsan alimallah, başına dünyayı zindan ederim, iyi bil!

Hacivat — Yok, yok, ya ikimiz bir arada mebus oluruz, ya hiç olmayız!

Karagöz — Hah şöyle imana gel!

Hacivat — Hadi, şimdi giyinip kahvaltı edelim!

Karagöz — Acelemiz ne?

Hacivat — Demin bir gazeteci telefon etti. Bizimle konuşmaya gelecek!

Karagöz — Bir vukuat çıkarmadık, neye geliyor?

Hacivat — Radyodaki konuşmamızı beğenmişler. Onun için!

Karagöz — Bu iş kolay vallahi! Biz mebus olacağız galiba!

(Karagözle Hacivat giyinip kahvaltı ederler. Kapı vurulur.)

Oda hizmetçisi — Bir gazeteci gelmiş. Sizinle konuşmak istiyor!

Hacivat — Buyursunlar!

— 36 ncı Faslın Sonu —

AKBABACI

Hayır, hayır... Kabahatin samur kürkünü başkalarına giydirmeğe çalışmıyalım: At, nasıl süvarisine göre kişnerse, politikada da, ağızlar ve kalemler, liderlerin tutumuna göre konuşur!

Sayın Başkanlar!..

Hayır, hayır... Kabahatin samur kürkünü başkalarına giydirmeğe çalışmıyalım: At, nasıl süvarisine göre kişnerse, politikada da, ağızlar ve kalemler, liderlerin tutumuna göre konuşur!

Önce zat-i devletinize sorayım: A paşam, daha yeni iktidar, Bakanlıkların yollarını, odalarının kapılarını, müsteşarlarının isimlerini iyice öğrenmeden, daha resmî otomobillerde rahat rahat oturmağa alışmadan, daha koltuklarına şöyle bir

yerleşmeden, ne oluyordun sanki? Kaş çatık, surat asık, ses boğuk, radyoya yapıştın:

— Vatandaşlar bohçalarını bağlamış, yataklarını denklemiş, nerelere gideceklerinden habersiz!..

Bir Kerbelâ çığlığı, bir Fuzulî Şikâyetnamesi ki, sorma!..

Ne olmuş?.. Sizin pek güvendiğiniz, kendilerinin ise hiç güvenemediği bir kaç valiye yer değiştirtmişler!

Sonra?.. Sonra efendim, baktınız ki, işler yürüyor. Hem de - kırk bir kere maşallah - iyi yürüyor. Hem içeride, hem dışarıda... Bilhassa şu dışarıda yok mu?.. İşte en çok o dokundu size galiba... Nasıl dokunmasın ki, o ince siyasetinize, o derin kiyasetinize rağmen bir türlü kapısını aralayamadığınız Atlantik Paktına bile girmiştik!..

Ne duruyorsunuz a paşam, sevinçten kanatlanarak Meclis kürsüsüne çıkıp yeni politika neslinin başarısiyle öğünsenize!..

Hayıır... Siz, kürsüde övüneceğinize, gizli âyin yapan dervişler gibi dövündünüz!..

Demek ki, o pek özlediğiniz, o pek gözlediğiniz demokrasi, meğer kitapta güzelmiş, yazıda şirinmiş, uzaktan hoşmuş... Tıpkı davulun sesi gibi!..

Hasılı paşam, kumanda etmek zevkini kaybedince, keyfiniz kaçtı, neşeniz söndü, kendi kendinize taktığınız güzel, sevimli ismin insanı olmaktan çıktınız, tatlı dilli bir «ana muhalefet» değil, çaçaron bir «kaynana muhalefet» oldunuz!..

Haydi onlar böyle diyelim. Kaybettikleri saltanatın acısını unutamıyorlar... Peki, ya sana ne oluyor a sevimli Adnan Menderes?.. Saçının teli kadar bamtelin var: Dokunabilene aşkolsun!..

Cumhuriyet tarihimizin ilk destanı Kore'de yazıldı... Kunuri, dünya dilinde bir Türk zaferidir!

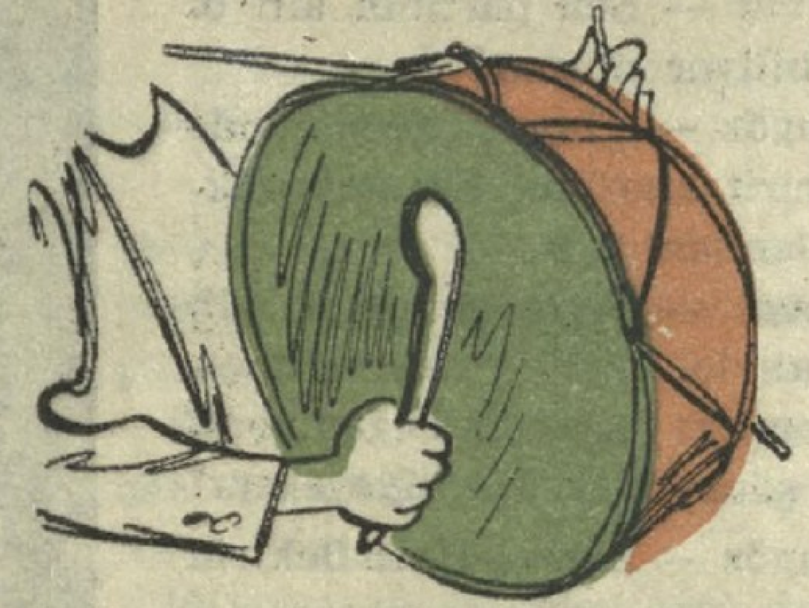
Dün, Amerikada bizden bahseden tek gazete yoktu. Bu gün, Amerikada bizden bahsetmeyen tek gazete yoktur!

Köye su girdi, ışık girdi ve şehir girdi!

Her sabah, başlayan bir işin temelini atıyor; her akşam, biten bir işin kordelâsını kesiyorsunuz...

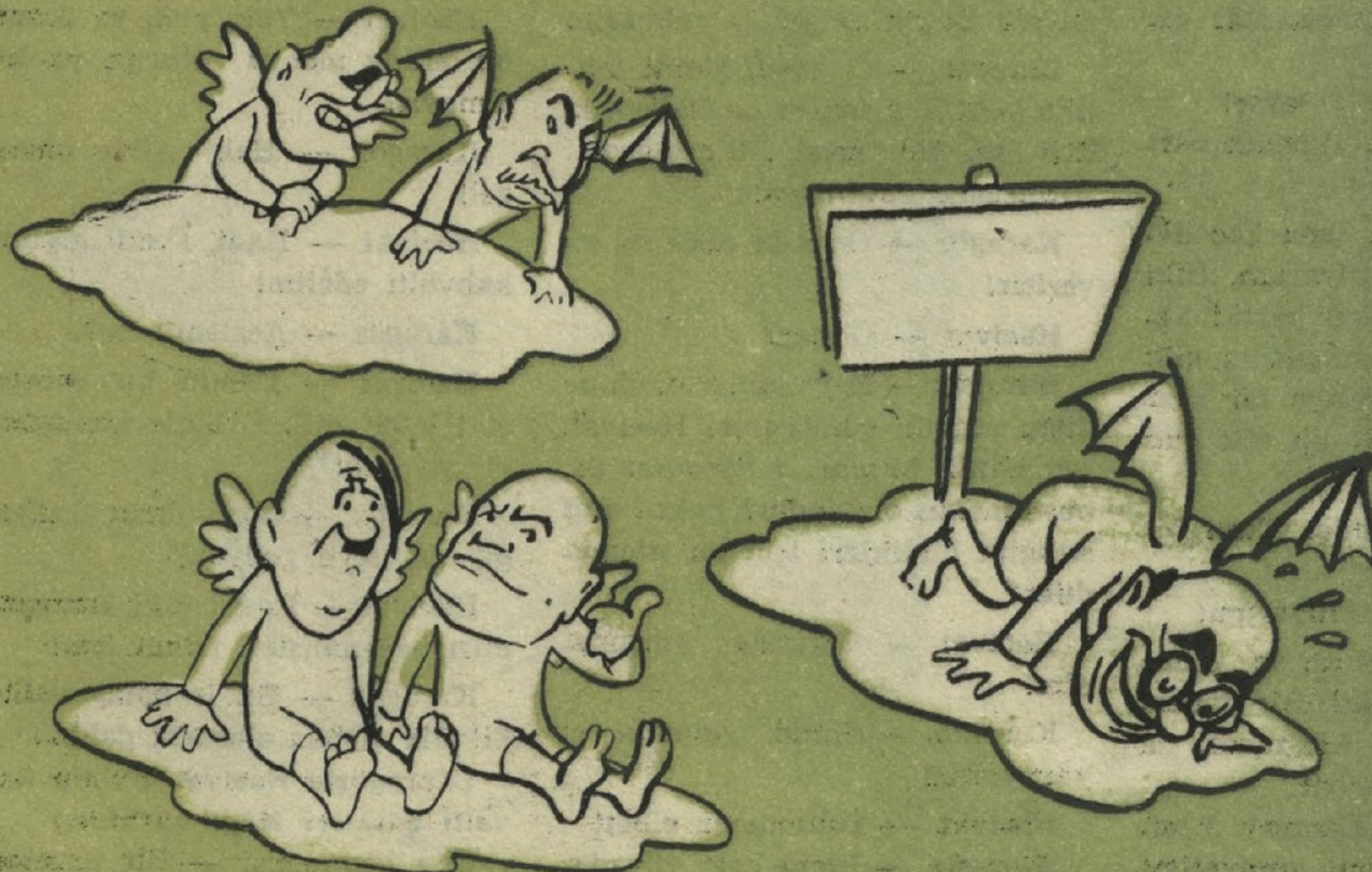
Merak ediyorum vallâhi, hücumlara, bir cümle ile, bütün vatandaşlara: «Evet, doğru söylüyor, hakkı var» dedirtecek bir cümle ile cevap vermek aklına gelmiyor mu?..

— Efendiler!.. Sizinle kavga etmeğe vaktim yok... Günlerim, saatle-

rim, hattâ dakikalarım, tenbel yıllarınızı bir an önce aşmak içindir!.. Sizi, kısırlık yaşınızın isterik buhranları içinde kendi halinize bırakıyorum. Ağlamalarınızın, gülmelerinizin mânası karşısında durmak ve düşünmek, benim değil, Doktor Fahreddin Kerim Gökay'ın ihtısası dahilindedir!..

ÇİMDİK

— Beria kime gülüyor böyle?
—. Kendisini hâlâ yeryüzünde arayanlara!..

HAYIRDIR İNŞAALLAH

Kadın, gece esaslı bir rüya görmüştü. Harıl harıl kocasına anlatıyordu:

— Sorma şekerim, bana bin lira veriyorsun, git bir güzel mantoluk al kendine diyorsun, öyle seviniyorum ki... Tabiî bu güzel rüyanın keyfini bozmazsın...

— Korkma canım, verdiğim parayı geri istiyecek değilim...

ALDANAN

Veresiye, taksitle birçok şey almıştı. Arkadaşına bunları birer birer gösterdi:

— Ayda ellişer lira verip ödiyeceğim... Muhtelif yerlerden sekiz bin liralık eşya aldım. Acaba aldandım mı dersin?

Arkadaşı gülümsedi:

— Bırak yahu, dedi, bunu sana mal satanlar düşünsün!...

İzmirde yapılan bir maçta gol atan bir futbolcuyu biçakladılar. (Gazeteler)

Anne — Allah aşkına gol atayım deme oğlum!..

Futbolcu maça gidiyor!..

Kaleci — Var mı gol atacak kabadayı?..

000163

İntikam Tehlikesi

Cevattan mutlaka intikam almalıydı. Cevat ki, onun sevgilisini elinden almıştı... Siz belki de şöyle düşünürsünüz şimdi: «Aman ne acemi hikâyeci... Birinci cümlede zaten işin bütün anahtarını okuyucuya veriyor. Artık sen gel de bu hikâyeyi zevkle oku bakalım...»

Böyle düşünmekte tamamiyle hakkınız var. Hem ben acemi bir hikâyeciyim, hem de bu intikam meselesi işin birinci anahtarı. Ama size anlatacağım vaka olduğu gibi gerçek. Bu itibarla, güzelliği veya çirkinliği, uydurmadığım için, bana ait değil.

Neyse, Cevattan intikam alacak olan delikanlıyı size takdim edeyim evvelâ: Mesrur. Eski tarz bir isim. Hiç alafranga, daha doğrusu alameriken değil. Değil ama, herifin adı Mesrur, ben ne yapayım? Sevgilisi de Cânan (tanıdık ve tanımadık Cânan'lar sakın alınmasınlar ha... Yoksa mahvolduğum gündür.)

Cânan'la Mesrur evleneceklerdi. Lâkin züğürtlük yok mu züğürtlük? Bir çoklarına olduğu gibi onlara da hatırı sayılır bir engeldi; evlenemediler. Evlenemiyorlardı. E, n'olacaktı yani? Hadi Mesrur neyse. Ama Cânan hayatını kurmak mecburiyetindeydi. Daha zengin, daha imkânları bol bir tâlip araması tabii değil miydi? İster istemez Mesrur'la nişanı bozdu ve onun patronu Cevat'la anlaştı. Cevat elektrik malzemesi satan bir mağazanın sahibiydi. Mesrur da onun teknisyeni. Yani elektrik mühendisi ve tezgâhtar. Bu zamanda evkafta kâtip olmadığına bin şükrederek, hiç değilse meslekiyle ilgili bir iş gördüğüne seviniyordu. Cânan da öyle güzeldi ki...

Mesrur, bu meselede yenilme

— Annem; «Nişanlın bir daha böyle güzel bir yüzük getirirse, boynuna sarılıp öp» dedi..

ÜÇ BUUTLU FİLM!..

HASİSMİŞ!

Köylü Veli dayı oğlunu çağırdı:

— Durmuş, çabuk git Ahmet amcadan yeni bilettiği baltayı iste. Al, getir.

Durmuş gitti, elleri boş döndü.

— Baba, dedi, amcam baltasını vermiyor.

Babası başını sallayarak cevap verdi:

— Bilirim ne hasis herif olduğunu, eve git de bizim yeni bilenmiş baltamızı getiriver bari...

AMAN?

Orhan Hançerlioğlu, son zamanlarda tüyü düzen birinden bahsediyordu:

— Anlaşılan o da bankaya girmiş...

Polis İkinci Şube Müdürü Necdet Uğur telâşla atıldı:

— Ya... Hangi gece?

İTİYAT

İki arkadaş şöyle konuştular:

— Şampanyayı mı seversin, birayı mı?

— Parayı kimin vereceğine bakar. Ahbapların ziyafetinde isem şampanyadan şaşman, hesabı kendim vereceksem, bira elverir.

000163

Bir Abide Hikâyesi

Bir yeni zengin, bir ameliyat esnasında ölmüş genç karısı için on binlerce lira sarfederek muhteşem bir mezar yaptırmıştı.

Mezarı yapan işsiz kalmış bir sanatkâr heykeltraştı. Yekpare bir mermer üzerinde aylarca çalışmış ve görülmeye değer bir şaheser meydana getirmişti.

Mezar bittikten sonra zengin dostlarını toplıyarak mezarlığa götürdü. Bu görülmemiş eser karşısında herkesin hayretten ağzı açık kaldı.

Ziyaretçiler arasında bir de meşhur muharrir vardı.

Muharrir taşı hayran hayran seyrettikten sonra:

— Kusur değil, fakat bir eksiği var bunun, dedi.

Zengin hayretle sordu:

— Ne gibi?

— Bu kadar güzel bir âbidenin kimin eseri olduğu anlaşılmıyor.

Zengin tereddüt içinde sordu:

— Buna mutlaka lüzum var mı?

— Elbette... Onun ismini mutlaka taşa hakkettirmek lâzım...

Zengin biraz daha düşündükten sonra arkasındaki heykeltraşa döndü:

— Ne kadar zahmetse operatörün adını şuraya kazıyıverirsiniz... Belki canı sıkılır ama, ne yapalım âdet böyle imiş...

yi bir türlü hazmedemiyordu. Evvelâ Fatih Güreş Klübüne yazıldı. Her akşam gidip orada ciu-citsu dersleri aldı. Meramı, bir biçimine getirip Cevadı kündeden atmaktı. Rakibi sporla ilgilenmediği için, bu sahadaki bilgisini döktüremedi. Eskrim öğrendi, boksa çalıştı, nafile. Çünkü Cevat, onunla herhangi bir bedenî münasebete girmek taraflısı olmuyordu. O zaman, Mesrur, hayatta ilk defa olarak zekâsını kullanmağa karar verdi.

Cânan eskiden olduğu gibi sık sık nişanlısını görmek için mağazaya geliyordu. Ufak bir fark la tabiî... Eskiden Mesrur'u, şimdi ise Cevad'ı... Bir gün yine uğramıştı. Cevat yine ortalarda yoktu: Ya gümrükteydi, ya ardiyede... Mesrur hem resmî, hem müstehzi ama herhalde kayıtsız bir sesle:

— Bir emriniz mi var hamfendi? diye Cânan'ı karşıladı; tesisatınızda bozukluk mu, yoksa yedek parça noksanı mı var?

— O ne demek Mesrur?

— Rica ederim, bendenize adımla hitab etmek şerefini bağışlamayın. Aramızda her şey bitmiştir...

Vaziyet önce Cânan'ın tuhafına gitmişti. Sonra sinirine dokundu. Oturdu ağladı

İşte Cevat bu gözyaşlarının üstüne geldi. Şüpheyle Mesrur'a baktı. O ise o kadar şen ve mesrur'du ki, Cevat, ona derhal yol verdi:

— Şu andan itibaren müessesemle hiç bir ilgin kalmadı...

— Ne hakla Cevat? Sebep ne? Bunu soran Cânan'dı. Mesrur'un ağzı kulaklarına varıyordu.

— Ne hakla mı? Ben müessesenin sahibi değil miyim?

— Böyle adam kovulmaz... Durup dururken kovamazsın onu...

— Kovarım.

— Kovamazsın.

— Bal gibi kovarım işte... Derhal gidecek.

— Peki. O halde ben de giderim...

— Sen de mi? Neden?

— Senin gibi viedansız bir adamla evlenemiyeceğim için...

Ve birlikte çıktılar. Bir saat sonra, Mesrur, Cevada telefon ediyordu:

— Verdiğin beş yüz liraya teşekkür ederim. İşte seni Cânandan kurtardım. Şimdi kendimi kurtarmanın çaresini arıyorum. Ah kâfir, eski nişanlımı elimden aldığın zaman sana ne kızmıştım bilsen... Benim için en iyi intikam Cânan'ı senin başına bırakmaktı ama, yine eski dost, düşman olmuyor vesselâm...

— Hikâyeci —

000170

MALÛM HİKÂYE!..

SAADETİN SIRRI

Bunca yıllık evliydiler. Daha bir kere bile aralarında hır gür çıkmamıştı. Bunun sebebini sordukları zaman izah etti:

— Gayet basit, dedi, daima karım bildiği gibi hareket eder; ben de onun bana bildirdiği gibi davranırım, olur biter...

MİNNET BORCU

Son resim sergisinde, Azra İnal'la sanat münekkitlerinden biri münakaşaya tutuşmuşlardı. Genç münekkit:

— Unutmayın ki, dedi, bugünkü varlığınızı, Allahın Hazreti Âdem'i Havva'dan önce yaratmış olmasına borçlusunuz...

— Ya... Acaip şey... Sanki Havva'yı önce yaratsaydı ne olurdu?

— Pişman olur, Âdem'i yaratmaktan vazgeçerdi...

ÜNİVERSİTE REKTÖRÜ :(DEMOKRASİ SPOR SAHALRI

000171

Herkesin arzusu bir ar

INDA ÖĞRENİLİR!) DEDİ - GAZETELER -

anma rivayet muhtelif!..

000172

Hikâye

Muzipliğe Tövbe...

Huyum kurusun, muzibimdir. Hem de öyle olur olmaz muziplerden değil, adamakıllı, domuzuna, hınzırına muzip. Elime geçen betbahtı inim inim inletirim. Allah yaratmış demem.

Dostlar, ahbaplar -sizden iyi olmasınlar- bu huyumu pekâlâ bilirler de yine bana sır vermekten, dert yanmaktan, iç açmaktan kendilerini menedemezler.

Tabiî bu suretle bizim muziplik mevzuları genişler, şişmanlar, gelişir, güzelleşir, âdeta devlet muamelâtı gibi karışık muazzam bir hale gelir. Bir kere, içine düşen belini doğrultamaz. Tam bir hafta sersemleşir, salaklaşır, rüsvay olur.

Bayram üstü idi. Bizim Necmi soluk soluğa daireye girdi. Zaten hep geç kalır, böyle tıknefes olarak görünürdü. Aldırmadım. Fakat yine oturunca dalgınlığını sezdim. Bunca yıllık ahbabım, nasıl bilmem? Her sabah sigara paketini, kibritini, ağızlığını dikkatle cebinden çıkarır, masasının kenarına, tütün tablasının yanına yerleştirirdi. Bugün suratı gibi, gözlerinin içi de, parmakları da, aklı da karışık olmalı. Bir aralık ağızlığını çıkardı. Sonra paketinin her zamanki yerine el attı. Bulamayınca sinirlendi, ceplerini tersine çevirdi. Kibriti buldu. Boş ağızlığı ağzına koyarak sanki sigara yakacakmış gibi bir de kibrit çaktı.

İşin içinde iş olduğunu sezdim ya, kahkahayı patlatmadım, bir sigara uzatarak, o mel'un, o mendebur samimî sesimle:

— Hayrola, dedim, dalgınsın!

Dert yanacak adam arıyormuş, dökülüp saçıldı. Bilmem hangi tarihte yanık yanık sevdiği bir hatun varmış. Sonra sevki kaderle ayrı düşmüşler. Ciğerinin köşesi evlenmiş. Bizimki de boş bulunup aynı yola sülûk etmiş. Tam beş küsûr yıldır hiç yüz yüze gelmemişlermiş amma, yalan söylemiye ne mecburiyeti varmış, bir türlü unutmak mümkün olamamış.

Bu sabah Kadıköy iskelesinde burun buruna gelmemişler mi?

— Ne olduğumu şaşırdım, diyor, tabiî sen de delikanlısın,

— Hanım, ver şu şemsiyemi... Radyo bugün hava açık olacak dedi!..

senin de başına gelmiştir. O Kadıköy iskelesi, sanki döndü döndü de tepeme yıkıldı. Sırtımdan kuyruk sokumuma doğru kaynar bir ter yürüdü. Gözlerim kararıverdi. Yanımdaki arkadaş: «Ne oldu sana» diyerek koluma yapışmasaydı, tepesi üstü denize tekerlenecek, buralara ıslanmış eşek gibi gelecektim. Halim harap... Aklım tarümar...

Dilim döndüğü kadar teselli ettim. Ertesi günü şu mealde bir mektup hazırladım:

Necmi bey,

Avrupadan yeni gelmiştim. Dün karşılaşınca beni tanımamanız içimi sızlattı.

Ayın on yedinci pazar günü saat ikide Taksim tramvay bekleme yerinde birkaç dakika duracağım. Belki karşılaşırız.

Ne kadar unutkansınız!

Bunları kibar ve kokulu bir kâğıda yazdım, zarfladım. Postahanede mühürletip damgalattım. Pazar günü daire tabiî tatildi. Ertesi günü sabahı postacıyı dış kapının önünde bekledim. Elindeki mektup tomarlarının içine bizim tellenmiş, pullanmış mektubu da karıştırdım. İlk hızda karşılaşmamak için biraz dolaştım. Odaya girdiğim zaman, Necmiyi etleri kemiklerinden ayrılmış, suratının derisi yüzülmüş bir yığın halinde buldum. Gözleri tuhaf tuhaf, fena fena bakıyordu. Sordum:

— Ne oldun... Sana ne oldu?

Oğlan:

— Oku!

Diyebildi. Kendi yazdığım mektubu kemali dikkatle okudum. İçinde bulunduğumuz güne dikkat etmemiş gibi:

— Neden telâşlanıyorsun? dedim, öğleden sonra git, ben senin işini idare ederim.

— Saçmalama, diye inledi, randevu dünmüş, dün...

— Vah vah... Doğrusu senin kadar ben de yandım bu işe...

Zavallı çocuk akşama kadar of çekti. Şeften, müdüre kadar önüne gelenden azar işitti.

Akşam üstü muzipliğimi anlattığım zaman, yumruklarını sıkarak, üstüme yürüdü, arkadaşlar araya girmeseledi, herifçi oğlu bendenizi alimallah tepeliyecekti. Nihayet:

— Alacağın olsun mel'un! Alacağın olsun habis seni! Diye söylenerek gitti.

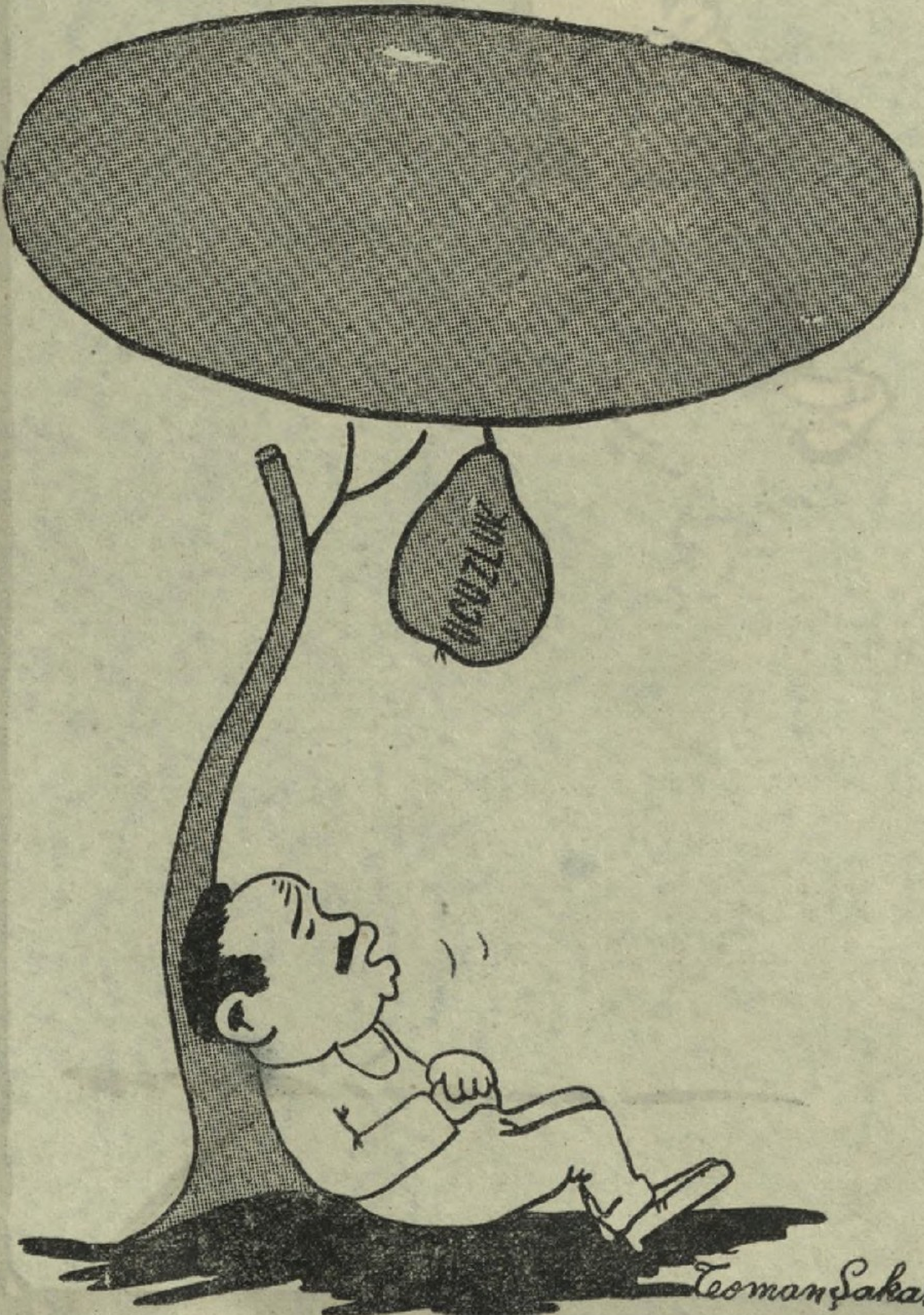
★

Oturduğum pansiyonda bir Macar ressamının harikulâde güzel karısı var dı. Bu nefis bayana aylardanberi kur üstüne kur yapıyordum. Fakat hiç bir lâfıma kulak asmıyor, hiç bir yalvarmama metelik vermiyordu.

Lâkin:

— Adam sende burnu büyüğün biri... Onunla mı uğraşacağım! Deyip bırakılacak matah değildi.

Ben sırnaşıklığı arttırdıkça,

ARMUT PİŞ...

000173

kadın kızıyordu. Nihayet bir gün.

— Kocama söylerim, dedi, malûm ya, şakası yoktur? Kendini bilmez herifleri kaç kere kapı önünde hakladığını gördünüz!

İşte pansiyon ahvali böyle durup dururken, bir akşam kapımı açarak odama girince yerde bir zarf buldum.

Komşu madam, ıstırabından dem vuruyor, nihayet benim gibi bir yakın ahbapla dertleşmiye muhtaç olduğunu ileri sürerek, pazar günü randevu veriyordu. Randevusu da şöyle idi: O önüm sıra çıkacak, ben arkasından takip edeceğim.

«Fakat aman dikkat, kocam olacak o kaba herif sezmesin, sizi de beni de mahveder.» diyordu.

Mektubu okur okumaz ilk iş olarak şapkamı tavana fırlattım. Sonra -birdenbire- Necmiyi hatırladım. Bana bu mektubu yazan hatuna demin rastgelmiştim. Suratı tıpkı tıpkısına beni kocasiyle tehdit ettiği güne benziyordu.

Aman sakın, bunca yıllık tilkiyi o yalancı Necmi faka bastırmasın.

Pazara daha vakit vardı. Karıyı bir müddet kolladım. Şüphelerim büsbütün azdı. Bu yüzü asık, kafasını çevirip benden yana bakmıyan hatunda hiç randevu vermiş kılık var mı? Bir kere göz göze geldik. Kocası da beraberdi ama, ben kaçın kurasıyım bir bakıştan şıp diye bir destan okurum. Kadın oralı değil.

Necminin ağzını aradım. Şüphelerim iyiden iyiye kuvvetlendi. Oğlan bir gün benim pansiyona uğramış, Macar dilberini görmüştü. Lâfı açınca ağzı kulaklarına vardı, bana:

— Vay hımbıl vay, daha hâlâ bir halt edemedin, öyle mi?

Diye çıkıştı. Pazar günü, bizim Necminin muzipliği bence malûm olmakla beraber, heyecanla pencerenin önünde oturuyordum. Canımın içi hakikaten süslendi sokağa çıktı. Kö-

— Yapma, gıdıklanıyorum!..

şeyi dönerken bir de arkasına baktı.,

Kendi kendime:

— Bazı insanların başına bir felâket gelecek mi, tesadüfler harekete geçer, dedim. İşte şimdi işin iç yüzüne vâkıf olmayıp arkasına düşseydim, bu dönüp bakış beni büsbütün ümitlendirirdi.

★

İki gün sonra bayana merdiven aralığında rastladım. Yüzüme, tokatlar gibi, bakarak:

— Ben de sizi cesur bir adam sanırdım, kocamdan dayak yemek korkusiyle mi randevuya gelmediniz?

Demez mi?

Karanlık merdivenden tepesi üstü taşlığa yuvarlanmamam hakikî bir peygamber mucizesi oldu.

Tam on beş gün kendimi toparlayamadım.

On beş gün sonra gözüm dünyayı görür hale gelince, bizim Macar güzelini polat gibi bir delikanlı ile mercimeği fırına vermiş gördüm.

Dayanamadım, vak'ayı Necmiye anlattım, sinsi sinsi gülerek:

— Yuf olsun ervahına, dedi, benim yazdığımı zannettin ha! Ben bunu hiç aklıma getirmemiştim de başka bir iş yapmıştım. Hani senden geçenlerde beş lira borç aldım ya... İşte yaptığın şakaya karşılık ben sade bunu iade etmiyecektim, seni inim inim inletecektim. Vay enayi, vay. Peynir gibi kadın, gitti gider öyle mi?

★

O gün bugündür, böyle muzipliklere tövbekârım.

İSPİNOZ

KAHRAMANLIK

Bayan giyinmiş, süslenmiş sokağa çıkıyor. Kocası varlık göstermiş olmak için sesleniyor:

— Böyle nereye gidiyorsun bakalım?

— Canım nereye isterse oraya!.

— Peki ama ne zaman döneceksin?

— Ne zaman canım isterse!..

— (Öfkeli) fakat daha geç kalacak olursan karışmam ha...

KADER

Artık kız çocuktan bıkmışlardı... Üç tane kız çocukları vardı.

Karısı dördüncü çocuğunu doğurduğu zaman, adam heyecanla doktora koştu:

— Gene bir kızım mı oldu doktor?

— Hayır.

— Oh, nihayet bir oğlum oldu.

— Hayır, iki kızınız oldu!..

ZÜHUL!

Kiracı hiddetle apartman kapıcısının odasına girer:

— Bu ne rezalet! Sen ne biçim kapıcısın?

— Neden bayım, ne olmuş?

— Daha ne olacak be?.. Şimdi haber aldım: Her gün bizim eve bir delikanlı gelip hizmetçi ile görüşüyormuş. Senin bundan haberin yok mu?

— Var, var ama...

— O halde?...

Şey... Ben onun hizmetçiye geldiğini bilmiyordum!.

000174

Eski Türk Mizahından

İş Adamı

Bu bir idealdir. Hepimiz iş adamı olmak isteriz. Yalnız içimizde iş adamı denebilecek kaç yıldız vardır! İnanın bana: bu iş adamı olmak hüneri ne mektepte, ne medresede hattâ ne de Avrupada öğrenilir. Bu bir Allah vergisidir ki her kula müyesser olmaz. İçinizde:

— Canım şu nasıl şeydir? Bir kere bilsem, belki olmıya çalışırım.

Diyenler bulunur. Deneyin bakalım yapabilecek misiniz?

Son zamanların iş adamı sıkılmıyan ve utanmıyan bir adamdır. Frenkler bu meziyetlere (toupet) derler. Bu sözün türkçesi perçemdir amma onlar belki püsküllü belâ demeye ge tiriyorlar.

Şimdi size iki fıkra yazacağım. Bunları okursunuz. İçinizde o fıkra kahramanlarını taklit edebilenler varsa gözü aydın! Mutlaka iş adamı olur, para kazanır, ekmeğini taştan çıkarır, karnı tok, sırtı pek olur.

Yok, bunu gözünüz tutmazsa, gelin yanıma da beraber pinekliyelim. İşte fıkranın birisi:

Bir ramazan günü birisi iftara gidiyormuş. Yolda bir tanıdığına raslamış. Rasladığı adam sormuş:

— Ne o Hacı? Nereye böyle geç vakit?

— Hüseyin beye iftara gidiyorum.

— Âlâ! Ben de gelirim, ecri vardır.

Hacı bu kendi kendini davet eden adamı reddedemez. Olurlar iki kişi... Yolda kahvenin önünden geçerken üçüncü bir tanıdık raslar:

— Oo! Nereye böyle hayrola?

— Hasan beyin evine iftara gidiyoruz.

— Ben de gelirim.

İlk ve asıl davetli cevap verir:

— Nasıl olur? Bu adam yalnız beni çağırdı. Yolda Mehmede rasladım. Sevaptır, iftara gitmek dedi; o da takıldı. Ses etmedim. Lâkin seni ne yapayım?...

— Hüseyin beye gitmiyor musunuz?

— Evet!

— O beni tanır...

Ve üçü birlikte iftar evine varır. İlk ve asıl davetli kapıyı çalar. İftar sahibi oruç keyfi kapıyı açar. Davetliye:

— Buyrun, der. Arkadan ikinci takılan Mehmedi görür:

— Ne istiyorsunuz? Diye sorunca, asıl davetli:

— Efendim, Mehmed efendi arkadaşımdır, zatıâlinize iftara geldiğimi öğrenince sevaptır diye geldi.

Ev sahibi sofrada fazla yer olmadığı için biraz içerler amma ne çare, bu emrivâkie ses çıkaramaz. Ona da:

— Buyurun! der. Fakat arkasından üçüncü parazit de onu takib etmek isteyince kendini tutamaz:

— Ya bu kerata kim?... der. Üçüncü parazit de hiç bozmadan asıl davetliye:

— Bey, beni tanır demedim mi idi, cevabını verir.

Gelelim ikinci fıkraya:

İşsiz güçsüz birisi var. Karnı aç, parası da yok. İlk rasladığı kebapçı dükkânına girer.

— Bana bir döner... der. Onu yer; arkadan pilâv yer; arkadan tatlısını da yer. Bir de kahve içer. Para istemek için gelen kebapçıya:

— Param yok! cevabını verir. Kebapçı herifin kılığına, kıyafetine ve sıkılmayışına bakıp içerler.

— Tuuu! Allah belânı versin. Sana bu lâyıktır! diye suratına tükürür. O da kalkar gider.

Ertesi gün, işsiz güçsüz ve yüzsüzün yine karnı acıkır. Yine aynı kebapçı dükkânına gider. Bir yolunu bulur ve kendini kebapçıya göstermeden yine karnını doyurur ve bekler. O gün dükkân biraz kalabalıkmış. Kebapçı bir türlü vakit bulup da yüzsüzün yemek yediği masaya gelemez. Yüzsüz biraz bekledikten sonra masasının yanından geçen kebapçıyı çevirir. Ve suratını uzatıp:

— Tükür de gideyim! İşim var, der.

İşte bu kadar.

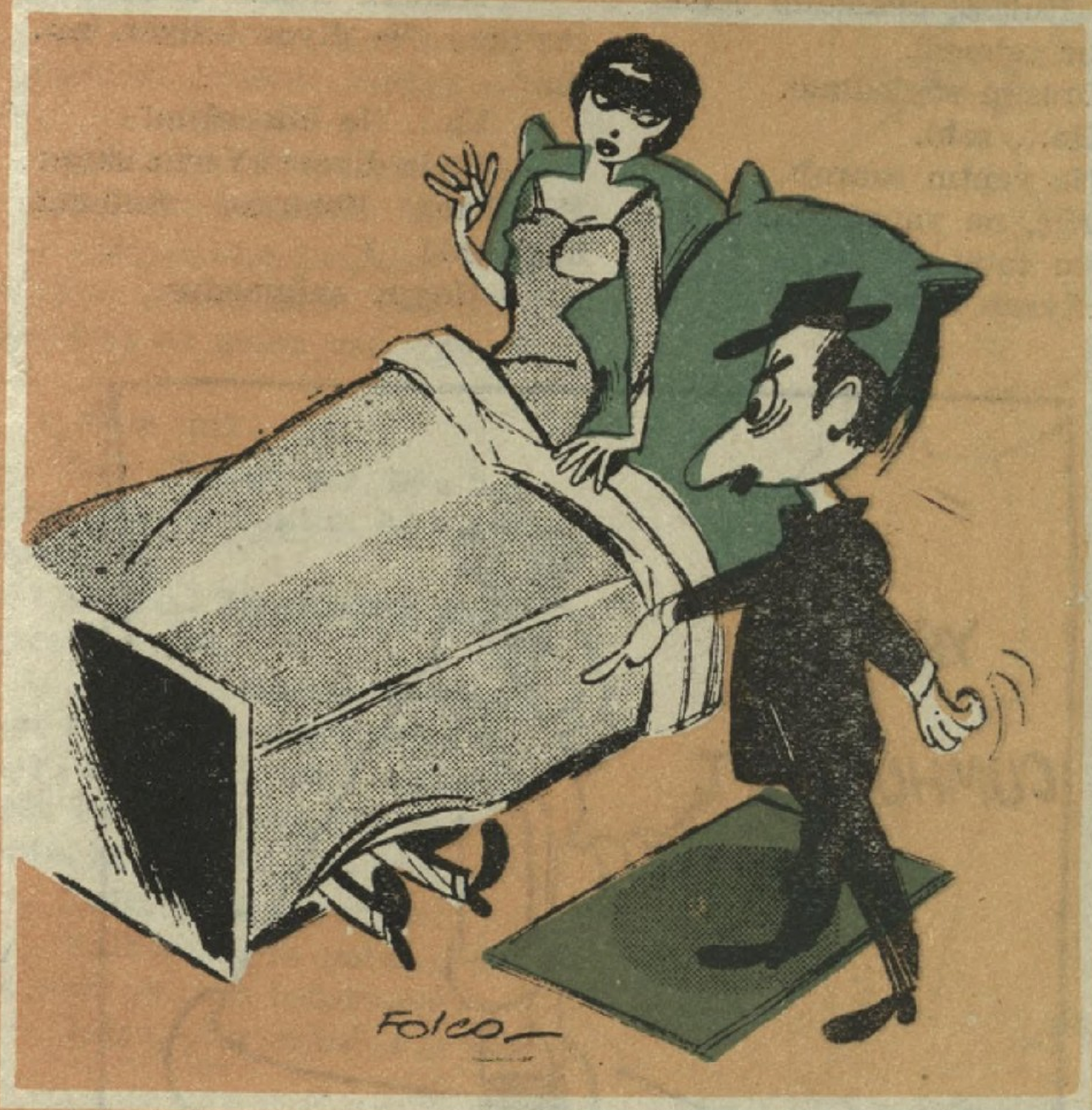
Felek

Sağır — (Esneyen arkadaşına) Bağırma be yahu, işitiyorum!..

000175

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Suuussş!.. Belki Beria'dır!..

— İl Travaso —

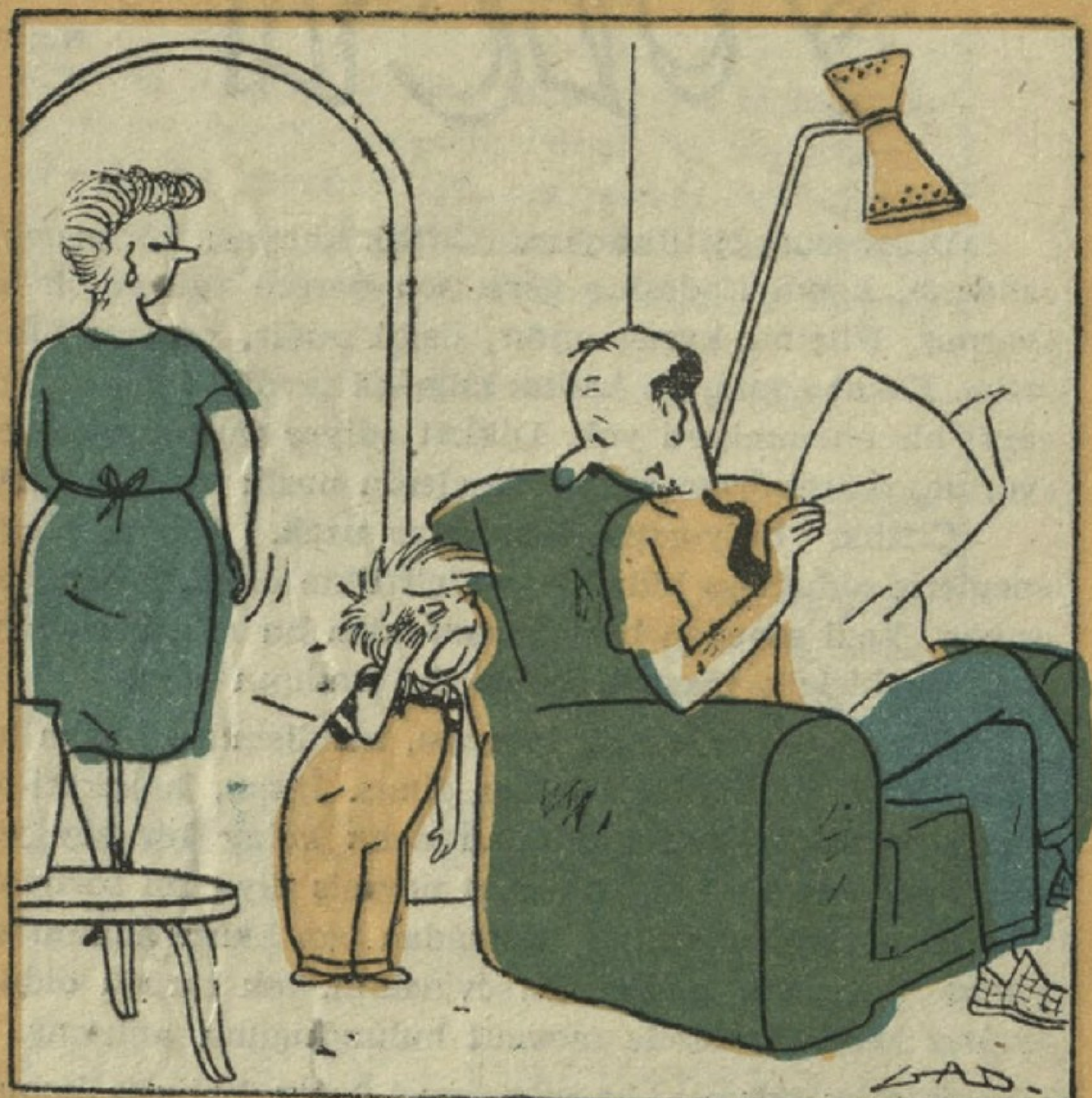
— Bir eteklik gördün mü, bakmadan duramazsın!..

— Le Rire —

YAZISIZ!..

— Le Rire —

— Ah baba, ben sen olsam, bu kadını hemen boşardım!..

— İci Paris —

000176

Dünya Mizahından

Ava Giden...

André Gaultier pek dertli görünüyordu. Dôme kahvesinde karşı karşıya oturur oturmaz, ben daha bir şey sormadan:

— Sorma... dedi.

— Peki, sormuyorum.

— Neyi sormuyorsun?

— Sorma dediğini...

— Sorma dediğimin ne olduğunu ne biliyorsun da sormuyorsun?

— Bilmiyorum ki? Nedir?

— Bak, işte yine sordun...

— Peki, sormıyayım.

— Ama er, geç öğrenmek istiyeceksin. Sen sormasan da ben anlatmağa kalkacağım. İyisi mi, anlatıp bir an evvel kurtulayım. Dinle!..

— Dinliyorum...

— Karımı bilirsin; Lolla'yı... Gayet kıskançtır. E, benim bir de metresim var. Genç, güzel ve papatya gibi bir kızdır: Françoise... İsmi âdîce ama, kendisi gayet kibar bir kız... İşte bir yandan karımı, bir yandan metresimi idare etmekte âdeta ihtısas yapmış durumdayken, başıma öyle bir şey geldi ki... Hiç sorma...

— Peki, sormam ama, sen yine anlat...

— Geçenlerde, Françoise'la her zaman buluştuğumuz Amourette pastahanesine gittim. Yazıhaneden çıktıktan sonra Amourette'e mutlaka bir uğrarım. Saat beşe doğru da, Françoise gelir ve ertesi günün prog ramını yaparız. Bir yere gitmek icabediyorsa, kararlaştırırız...

— Ey?

— Bekledim bekledim, Françoise gelmedi.

— Ya... vah vah.

— Gelmedi ya... Aldı mı beni bir telâş? Âşık olmasam hadi neyse. Ama üstelik âşıkım da kıza... Hulâsa, bekledim bekledim, kız gelmedi.

— Orasını söyledindi.

— Ha... sahi.

— Ne yaptın sonra?

— Hiç, ne yapacağım... Eve döndüm tabiî.

— Eyvah... karın...

— Yok, Lolla evde değildi. Ben pastahanede hayli beklemiştim. Canım sıkkın. Gazeteye göz gezdirirken bir de baktım ayağımın dibinde dörtde katlanmış ir kâğıt.

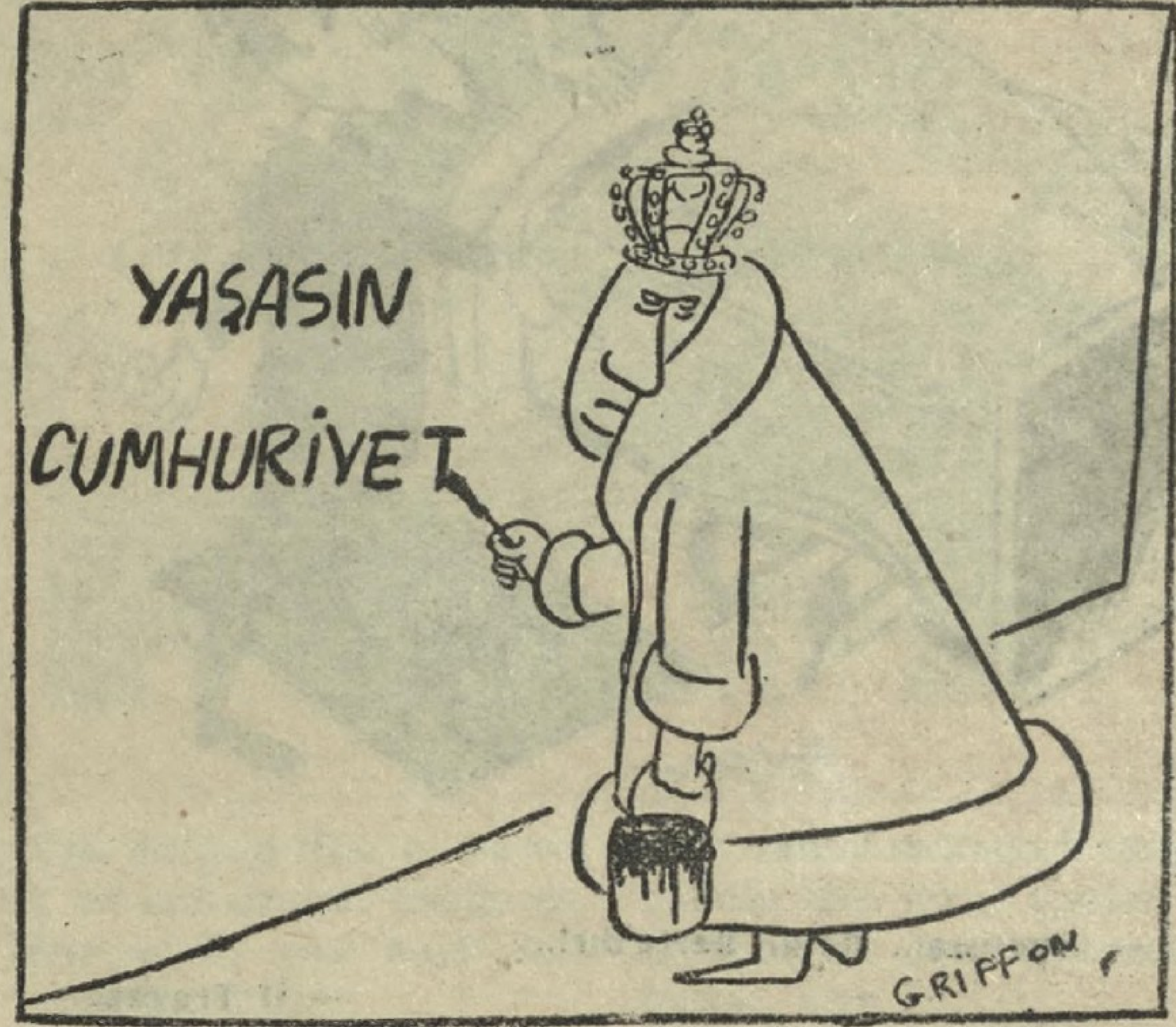
— Ya... Neymiş acaba?

— Tezkere tabiî. Daktiloda yazılmış. Ne diyor biliyor musun?

— Yo... Ne bileceğim!..

— Şöyle diyor: «Yarın akşam Pigall'deki Reno'da». Anladın, değil mi?

— Hayır, anlamadım.

YAZISIZI..

Nakleden :
Hamdi VAROĞLU

Tefrika
No: 14

«Biliyorsun, çiftlikteyim. Çiftlik kâhyası, bir ecnebi. Bu «adamın, kendi ifadesine göre, son derece güzel bir karısı «varmış. Nikâhlı karısı mıdır, değil midir, orasını bilmiyo«rum. Fakat adam, bu kadını çılgınca sevdiği için, bu cihetin «ayrı bir ehemmiyeti yok. Dikkat ediyor musun, seviyor di«yorum, sevişiyorlar değil. Meselenin nazik noktası burada.

«Çiftlik, biliyorsun, Kahire'ye uzak. Kadın, hangi se«beplerle olduğunu bilmiyorum, çiftlikte değil, Kahirede otu«ruyor. Yedi seneden beri devam eden bu müşterek hayatta, «adamın biricik yaşama sebebi, bu kadının aşkı.

«Son günlerde, çiftlik kâhyası, kendisinden başka herke«sin bildiği bir hakikati haber almış. İnsan, hakikati öğren«meği mutlaka isterse, bundan daha kolay bir şey yoktur, «değil mi sevgilim? Bu hakikat neymiş diye mi soruyorsun? «Benim söylememe hacet kalmadan sen bunu anlamışsındır, «cicim. Karşılıklı zannettiği sevgisinin, tek taraflı olduğunu, «yalnız kendi kalbinde mevcut bulunduğunu anlamış.

«İşte bu adamla, üç gün evvel karşı karşıya konuştum. «Bir müddetten beri, işlerini ihmal ediyordu. Yemeğe davet «ettim. Bir kaç gün içinde, erimiş, çökmüş, âdeta insanlığını «kaybetmiş. Öğrendiği hakikati, ben çoktan biliyordum. Fa«kat o, benim bunu bildiğimin farkında değildi. O akşam, «belki kendisine itimat telkin ettiğim için, belki de artık ta«hammülünün son haddine ulaştığından, felâketini bana uzun «uzun anlattı, uzun uzun ağladı.

«Yemekte yalnız o konuşmadı, ben de konuştum. İşte se«nin alâkana, mektubumu dikkatle okumana bu noktadan «ihtiyacım var. Çünkü konuştuğum şey, bir öğüt verme idi. «Bu bedbaht adama tavsiyelerde bulundum. Yanımdan ayrı«lırken, tavsiyelerime riayet edeceği vaadinde bulundu. Ona «şöyle dedim:

(İki şıktan biri: Bu kadını ya seviyorsunuz, ya sevmi«yorsunuz. Sevmiyorsanız, size ihanet etmiş veya etmemiş, ne «çıkar? Belli olmaz, hayat belki de sizin öcünüzü ondan ala«caktır. Eğer seviyorsanız o zaman iş değişir. O takdirde ya«pılacak iş şudur. Size bir hafta izin veriyorum. Derhal Ka«hire'ye gidin. Her şeyi bildiğinizi kendisine söyleyin. Sizi «zorlamazsa, kat'î bir şey söylemenize, vüzuhlu konuşmanı«za lüzum yok. Sonra, bütün suçun sizde olduğunu ilâve edin. «Uyanık olmalıydım, seni yalnız bırakmamalıydım deyin, «ondan af dileyin. Nihayet, işlediği korkunç hataları unuttu«ğunuzu bir daha bundan bahsedilmemesinin her iki taraf «için daha hayırlı olacağını söyleyin. Bakalım ne diyecek. «Nasıl bir aksülâmel gösterecek?)

«İşte, çiftlik kâhyasına bu şekilde nasihat verdim. Şim«di, bu hususta senin fikrini öğrenmek istiyorum. Öğüdü«me, kâhyanın verdiği cevap şu olmuştu: (Bunlar, başkala«rına verilmesi kolay nasihatler, ama insan kendisi tatbik «eder mi, bilmem.) Ben de şöyle mukabele ettim: (Aldanıyor«sunuz. Size bu nasihati vermemin sebebi var. Ben sizin ye«rinizde olsaydım, tıpkı bu dediğim gibi yapardım.)

«Lâkin mesele bundan ibaret değil. Bu anlattıklarım, «işin birinci safhası. Bir de ikinci safha var ki, senin müta«lâana asıl budan dolayı ihtiyacım var. Sence, kâhyanın ka«rısı, adamın bu sözlerini nasıl karşılayacak? Hükmünü ve«rirken aldanmayacağına daha emin olmak için, kendini o «kadının yerine koy, sevgilim!

«Evet, öyle yap. Beni karşında tahayyül et. Seni sevi-

000177

— Bunda anlaşılmıyacak bir şey yok. Ben pastahanede pinek lerken anlaşılan kızın mazereti vardı. Yazıhaneye uğradı, bir tezkere bıraktı. Sekreter de tezkereyi benim apartmana apartı...

— Felâket...

— Felâket ya... Karım görseydi hele... Hemen yaktım mek tubu.

— İyi ettin. Ertesi akşam gideydin bari Pigalle'...

— Gitmez olur muyum? Dört buçukta gittim hem. Bekledim bekledim ne gelen var, ne giden.

— Yine mi?

— Evet. Dahası var. Ben bek lerken bir de baktım ki karım içeri girdi...

— Hiiiii... Mahvoldun, desene...

— Az kaldı mahvoluyordum. Beni görmedi bereket. Gitti bir kuytu köşeye oturdu. Anladım tabiî. Kız da gelsin diye bekliyordu, ki suçüstü tam olsun.

— Kalk, ne duruyorsun?

— Kalkamazdım yahu... Ya kız gelir de beni bulamazsa?

— Doğru, otur oturduğun yer de...

— Öyle yaptım ben de zaten. Gerçi tedbir aldım. Karımın tarafına arkamı döndüm falan, filân...

— Ey... Sonra?

— Sonra bir herif geldi. Doğru karımın masasına gitti. Başladılar fısıldaşmağa...

— Polis hafiyesi mi?

— Ya o, ya avukat. Tabiî bu sefer vacip oldu. Tüydüm...

— Kızı beklemedin.

— Beklememe lüzum yokmuş. Tezkereyi o yazmamış.

— Ne biliyorsun?

— Ertesi günü yazıhaneye telefon etti. Kaç gündür hastaymış zavallı...

— Ya tezkere?

— Karım düşürmüş meğer. Âşıkındanmış; yani o heriften...

Alfred Poubarol

— Hani kocacığım misafir getirecektin bu akşam?..

○

ZİYAN OLMASIN

Karısını, ummadığı bir zamanda başka birinin kolları arasında yakalamıştı. Adamı görünce suçlular hemen ayağa fırladılar. Beriki bağırdı:

— Utanmaz herif.. Çabuk karımın arkasına geç. İkinizi bir kurşunda temizliyeyim de fazlası ziyan olmasın...

ÜZÜLECEK NE VAR?

Suçlu çırpınıyordu:

— Vallahi reis bey, bu hatâyı istemiyerek yaptım, inanın bana...

— İnanıyorum oğlum. Ama sen de bana inan: Hiç istemiyerek hapis yatacaksın...

«yorum. Sevdiğimi de sana söylüyorum. İşlemiş olduğun «korkunç hataları unutalım, diyorum. Ama sen diyeceksin «ki, çiftlik kâhyasiyle karısı bize nazaran daha imtiyazlı du- «rumdalar, biribirlerinden bizim kadar uzakta değiller, he- «men biribirlerinin kolları arasına atılabilirler. Böyle diye- «cek olursan, ben sadece gülerim, cicim ve derim ki: «Ne bi- «liyorsun? Benim senden çok uzakta olduğumu sana kim «söyledi? Şu dakikada senin pek yakınında olduğumu, zan- «nettiğinden çok daha yakın olduğumu, sanki bu seyahate «hiç çıkmamışım gibi yakın olduğumu hissetmiyor musun? «Seyahate çıktığımı söyleyen kim? Senden ayrıldığımı söy- «leyen kim? İnanılmaz gibi görünen bu şeye inanmalısın. Bu «zarfın içinde bulacağın menekşe, sana bu inanışında yardım «edecektir. Dün, saat 3 te, senin çok yakınında bulunan, «şimdi elimde tuttuğum şu ufacık menekşe demeti, sevgi- «lim!»

★

Masanın başında bir kadın oturuyordu. Genç mi, ihtiyar mı olduğu belli olmayan bir kadın... Mantosu, yağmurdan sırılsıklamdı. Başındaki şapkanın tüyü, suya batırılıp çıkarılmış gibi dümdüz, hazin bir sarkışla, aşağı doğru sallanıyordu.

Bu kadın Selma idi. Sarhoştu. Burnunun ucunu göremiyecek kadar sarhoştu. Kollarını masanın üstüne uzatmış, başını kollarına yaslamış, kımıldamıyordu. Belki de sızmıştı.

Dipteki masada, her zamanki masasında, Cavit, yine Nimet dayı kıyafetinde, garson Koço ile konuşuyordu.

Oraya henüz gelmiş, Selma'yı orada bulmuştu.

Koço izahat veriyordu:

— Bilmiyorum, beyefendi. Buraya gelmeden evvel her halde başka yerlere uğramış, her uğradığı yerde içmiş olacak. Ruhi bey meselesi olacak, her halde.

Nimet dayı, pürüzlenen bir sesle sordu:

— Nedir bu Ruhi bey meselesi?

(Devamı var)

Yeni Romanımız:

Sosyete Karılar!

Yazan :

Server Bedi

Şoför Salih, hanımla beyi apartmana bıraktıktan sonra arabayı garaja çekecekti. Fakat, bir şey unutup unutmadıklarını anlamak için, her zaman yaptığı gibi otomobilin içine bir göz attı. İşte, hanım eldivenlerini unutmuş. Salih eğilip bunları alırken, hizmetçi Zeynep koştu:

— Hanımefendi eldivenlerini unutmuş, dedi.

— Nah, burada.

Şoför eldivenleri Zeynebe vermeden evvel elinde biraz tuttu, avucunda sıktı, sonra kokladı:

— Yahu, dedi, bu ne hafif şey böyle, ne de güzel kokuyor! Naylon mu, ipek mi, nedir? Şişirilmiş sabun köpüğü gibi bir şey. Paristen almış bunları galiba. Ne sosyete karıdır be!.

Sosyete Karılar!

Baştan başa sosyete hayatının hicvidir!

İki sayı sonra başlıyoruz!

000178

— Benim kızımla geziyorsun ha?.. Seni kaptana şikâyet edeceğim... Nerede o?..

– Karınızın kamarasında!..

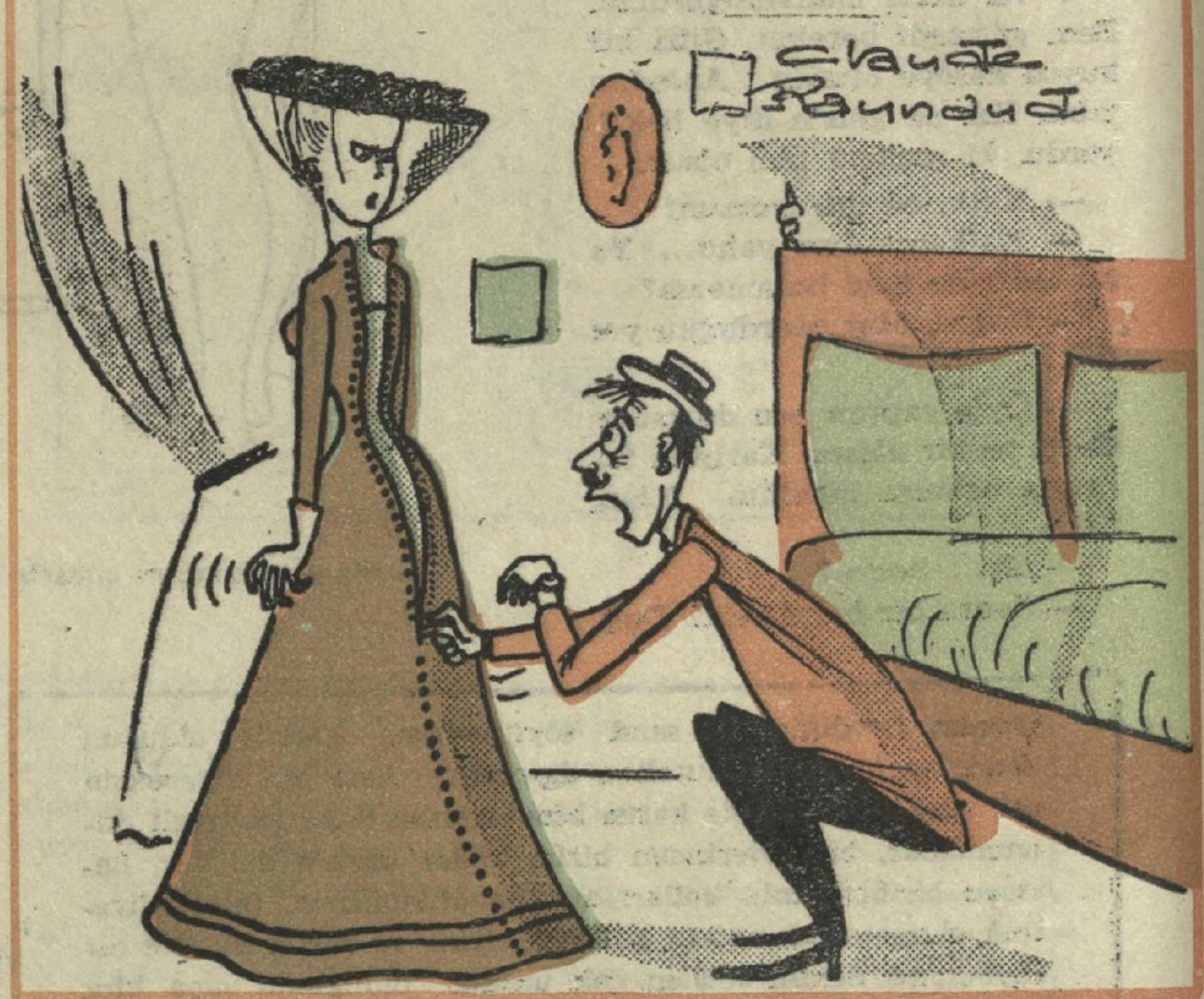
— Le Hérisson —

— Hayır!.. İç pantalonunuzu kızımın geceliği yanına asamazsınız!.

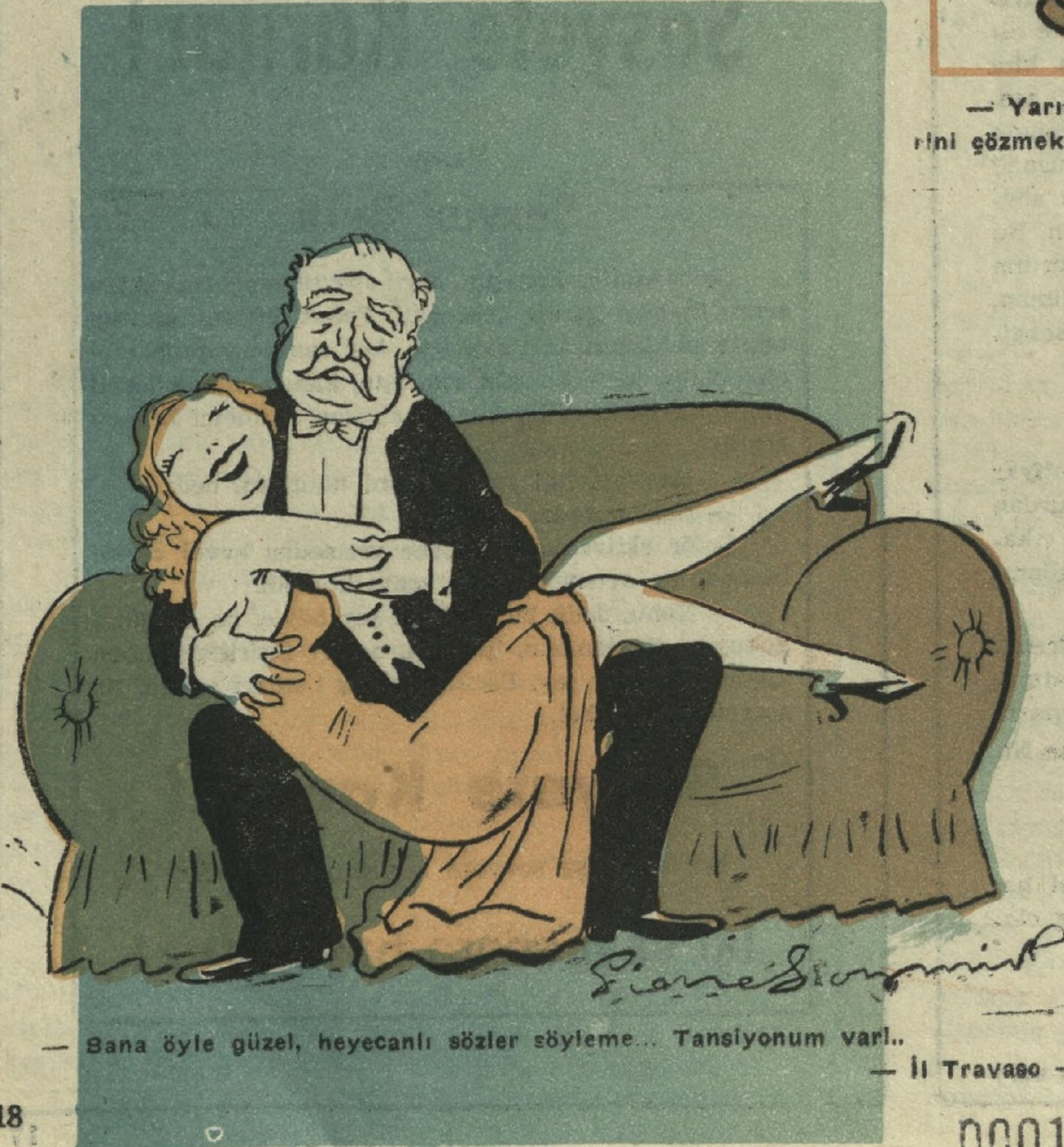
— İl Travaso —

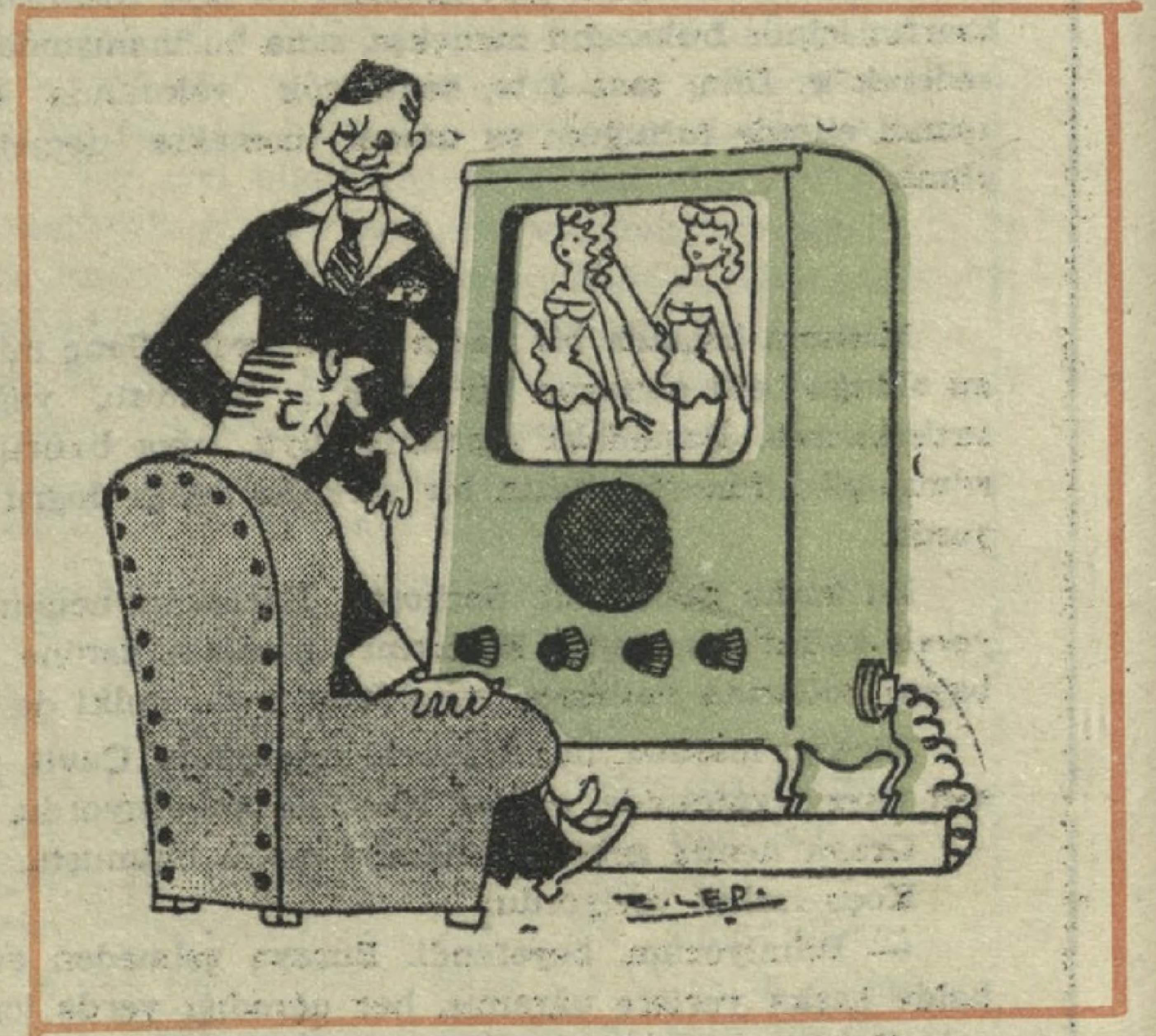
— Yarım saat için geliyorsun... Onun da on beş dakikası düğmelerini çözmek, on beş dakikası da tekrar düğmelemekle geçiyor!..

— Le Hérisson —

— Sana öyle güzel, heyecanlı sözler söyleme... Tansiyonum var!..

— İl Travaso —

— Karım o kadar kıskançtır ki, tek sokağa çıkmıyayım diye bu televizyonu aldı!..

— Le Hérisson —

000179

BAYANLARIN MUAYYEN ZAMANLARDAKİ SANCILARINA KARŞI

BAŞ VE DİŞ NEZLE GRİP

GRİPİN KİNİNLİ GRİPİN GRİPİN

KİNİNLİ

GRİPİN faydalıdır

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

GRİPİN

4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

AYDABİR

1954 yılı için, bin bir fedakârlıkla bir özel sayı hazırlıyor!

YILDABIR

Görebileceğiniz bu şâheseri şimdiden bayiinize sipariş ediniz!

TÜRK TİCARET BANKASI

HER 150 LİRALIK

HESAP

Açtırana

PARA | EV

3500 ALTIN | OTOMOBİL

TRAKTÖR

KAZANDIRIR

HER 150 LİRAYA BİR KURA NUMARASI

AZ FAKAT ÖZ YİYİNİZ

100 gram ekmekte 270 kalori vardır. Halbuki 10 adet yani 100 gr. ARI BİSKÜİSİNDE 470 kalori olduğunu unutmayınız.

ARI BİSKÜİLERİ

Yazı işlerini fiilen idare eden: *Ahmet KOÇER*
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Gününüz başlarken...

Sabahın ilk saatlerinde fazla gayret ve enerji sarfediyorsunuz. Çalışırken kendinizi kuvvetli hissetmek için kuvvetli kahvaltı ediniz: çayınızla, bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyiniz.

Lezzetli, sâf, kalorisi fazla ve bol miktarda A, D vitaminlerini ihtiva eden, enerji kaynağı, SANA, size lâzım olan kuvveti temin eder

Sabah, akşam kahvaltılarında ekmeğinize SANA sürmeği itiyat ediniz. Mıdenize ve sıhhatınıza çok iyi gelecetir, çünku SANA'nın hazmı kolaydır

UNİLEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY-İSTANBUL

000180

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Bir türlü aklıma gelmiyor: Arkadaşlarından birine benziyor ama!...

000181